

нерозривний зв'язок безпеки кожної держави з безпекою всієї міжнародної спільноти, а також між безпекою та розвитком [3, с. 333—335].

Отже, можна зробити висновок про те, що питання безпеки здобувають новий вимір як на національному, так і на міжнародному рівні. Це досить важливо враховувати в теорії та практиці міжнародних відносин.

Список використаної літератури:

1. Международное право/ Отв. ред. Г.И. Тункин. - М.: Юрид. лит., 1982. - 566 с.
2. Международное право. Учебник для вузов. Отв. ред. Г.В. Игнатенком и О. И. Тиунов. — М.: Издательская группа НОРМА—ИНФРА-М, 1999. — 584 с.
3. Международное публичное право / Под ред. Бекяшева К.А. 4-е изд., перераб. и доп. -М.: ТК Велби, Проспект, 2005. - 784 с.

Адміністративна відповідальність за корупційні правопорушення

Стельмашук Т.О. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доцент кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Лазаренко Л.А.**

Подолання корупції в Україні є серйозною проблемою, загострення і нерозв'язання якої визначає міжнародне становище нашої держави та політичний імідж у світі. Важливу роль у протидії корупційним проявам відведено адміністративному законодавству. Про це свідчить спрямованість Закону України «Про засади запобігання та протидії корупції» на широке застосування адміністративної відповідальності за корупційні діяння.

Згідно із ст.1 зазначеного Закону корупційним правопорушенням вважається умисне діяння, що містить ознаки корупції, вчинене особою, зазначеною у частині першій статті 4 цього Закону, за яке законом встановлено кримінальну, адміністративну, цивільно-правову та дисциплінарну відповідальність.

Адміністративна відповідальність за корупційні правопорушення передбачена главою 13-А КУпАП «Адміністративні корупційні правопорушення».

Зазначимо, що хоча адміністративно-юрисдикційна діяльність, в тому числі органів внутрішніх справ, щодо адміністративних корупційних правопорушень здійснюється за загальними правилами провадження у справах про адміністративні правопорушення, існують певні особливості адміністративної відповідальності за корупційні правопорушення.

У разі виявлення вчиненого корупційного правопорушення уповноважена особа складає протокол. У справах про вчинене адміністративне корупційне правопорушення протокол мають право складати:

- 1) уповноважені особи органів внутрішніх справ;
- 2) уповноважені особи органів Служби безпеки України;
- 3) уповноважені особи органів державної податкової служби;
- 4) уповноважені особи органів управління Військової служби правопорядку у Збройних Силах України (про корупційні правопорушення, вчинені військовослужбовцями, військовозобов'язаними та резервістами під час проходження зборів, а також працівниками Збройних Сил України під час виконання ними службових обов'язків);
- 5) прокурор або уповноважена ним особа з числа працівників прокуратури[1,с.114].

Помилки у боротьбі з корупційними правопорушеннями. Практика виявлення та розслідування зазначених деліктів свідчить, що правоохоронним органам бракує повноти нормативного регулювання, науково-методичного забезпечення, а заходи щодо вдосконалення законодавства з питань боротьби з корупцією мають фрагментарний

характер. Окрім того у правозастосовчій діяльності суб'єктів боротьби з корупцією трапляються помилки. Найбільш поширені з них - це складання протоколу неуповноваженою на те посадовою особою або нехтування необхідністю здійснити своєчасне, всебічне, повне й об'єктивне дослідження всіх обставин, передбачених ст. 247 (обставини, що виключають провадження в справі про адміністративне правопорушення) та ст. 280 (обставини, що підлягають з'ясуванню при розгляді справи про адміністративне правопорушення) КУпАП. До того ж часто зустрічається недостатнє з'ясування мотиву і характеру вчиненого діяння, повноважень особи, яка його вчинила, наявності причинного зв'язку між діянням і виконанням останнього завдань і функцій держави, а у випадках, передбачених п. «а» ч. 1 ст. 5 і пунктами «а», «б» ч. 3 ст. 5 Закону, - мети правопорушення. Аналіз причин зазначених помилок засвідчує, що ефективність протидії адміністративним корупційним деліктам здебільшого залежить від адекватності їх кваліфікації, яка є важливим етапом застосування відповідних норм антикорупційного законодавства[2,с 446].

Посадові і службові особи органів державної влади, посадові особи місцевого самоврядування, юридичних осіб, їх структурних підрозділів у разі виявлення корупційного правопорушення чи одержання інформації про вчинення такого правопорушення працівниками відповідних органів державної влади, органів місцевого самоврядування, юридичних осіб, їх структурних підрозділів зобов'язані у межах своїх повноважень ужити заходів щодо припинення такого правопорушення та негайно письмово повідомити про його вчинення спеціально уповноважений суб'єкт у сфері протидії корупції.

Особи, які надають допомогу в запобіганні і протидії корупції, перебувають під захистом держави[3,с. 112].

Список використаної літератури:

1. Колпаков В. К. Адміністративна відповідальність (адміністративно-деліктне право) : навч. посібник / В. К. Колпаков. - К. : Юрінком Інтер, 2008. - 256 с.
2. Адміністративне деліктне законодавство : Зарубіжний досвід та пропозиції реформування в Україні / авт.-упоряд. О. А. Банчук. - К. : Книги для бізнесу, 2007. - 912 с.
3. Коваль Л.В. Адміністративне право України. [Курс лекцій] (Загальна частина) / Л.В. Коваль. - К.: Основи, 1994. - 154 с.

Реформування судової системи України

Мосієнко Д.В. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доцент кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Лазаренко Л.А.**

Суди в Україні утворюють судову систему, для якої, як і для кожної системи, характерні певні зв'язки і відносини між окремими її елементами (судами), а також притаманні такі властивості як ієрархічність, багаторівневність, структурованість. Судова система України, уособлюючи організаційний аспект судової влади — однієї з гілок державної влади, — віддзеркалює особливості організації цієї влади у нашій державі, відповідає рівню соціально-економічного розвитку, пануючим у суспільстві поглядам на місце суду в системі механізмів державної влади, накопиченому досвіду і певним традиціям. Відмітна риса судової системи України полягає в тому, що вона є системою унітарної держави, котра, на відміну від федеративних держав, де існує система як федеральних судів, так і судів окремих суб'єктів федерації (штатів, земель, областей і країв), має єдину судову систему, яка не передбачає поділ предмета юрисдикції між судами за ознакою приналежності до різних внутрішньодержавних утворень.